

РІШЕННЯ Іменем України

17 грудня 2015 року колегія суддів судової палати в цивільних справах апеляційного суду Київської області в складі:

головуючого судді Даценко Л.М.,
суддів Савченка С.І., Касьяненко Л.І.,
при секретарі Бобку О.В.,

розглянувши у відкритому судовому засіданні в м. Києві цивільну справу за апеляційною скаргою Державного підприємства обслуговування повітряного руху України на рішення Бориспільського міськрайонного суду Київської області від 16 вересня 2015 року у справі за позовом Литвина Ігоря Васильовича до Державного підприємства обслуговування повітряного руху України про стягнення компенсації втрати частини доходу у зв'язку з порушенням строку виплати грошової допомоги при звільненні,

встановила:

У червні 2015 року Литвин І.В. звернувся до суду з вказаним позовом, який обґрунтовує тим, що з 7 серпня 1984 року до 2 вересня 2013 року він проходив військову службу, під час якої на підставі наказу Міністра оборони України № 600 від 19 жовтня 1999 року відряджений до ДП «Украерорух» із залишенням його на військовій службі. Наказом Міністра оборони України № 261 від 2 серпня 2013 року він звільнений з військової служби у запас на підставі п. «б» ч. 6 ст. 26 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу». Наказом ДП «Украерорух» № 452/о від 29 серпня 2013 року він звільнений з роботи з 2 вересня 2013 року.

Оскільки відповідач відмовився добровільно виплатити Литвину І.В. передбачену ст. 15 Закону України «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей» та ст. 9 Закону України «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб» одноразову грошову допомогу при звільненні у розмірі 50 відсотків місячного грошового забезпечення за кожний повний календарний рік служби в сумі 294959,00 грн., то він звернувся в суд за захистом свого порушеного права.

Постановою Вищого адміністративного суду України від 3 лютого 2015 року визнано протиправною бездіяльністю відповідача щодо невиплати позивачу одноразової грошової допомоги при звільненні і зобов'язано стягнути з відповідача одноразову грошову допомогу при звільненні в розмірі 50 відсотків місячного грошового забезпечення за кожний повний календарний рік служби в сумі 294959,00 грн., яку відповідач виплатив позивачу 16 березня 2015 року.

Позивач вважає, що оскільки відповідач не виплатив позивачу зазначену одноразову грошову допомогу при звільненні, то відповідно до вимог Закону

України «Про компенсацію громадянам втрати частини доходів у зв'язку з порушенням строків їх виплати» він зобов'язаний виплатити позивачу компенсацію втрати частини доходів у зв'язку з порушенням строків її виплати у розмірі 161198,04 грн.

Просив стягнути з відповідача на його користь 161198,04 грн. компенсації втрати частини доходу у зв'язку з порушенням строку виплати грошової допомоги при звільненні.

Рішенням Бориспільського міськрайонного суду Київської області від 16 вересня 2015 року позов задоволено, стягнуто з відповідача на користь позивача компенсацію втрати частини доходу у зв'язку з порушенням строку виплати грошової допомоги при звільненні зі служби в розмірі 161198,04 грн. та витрати на правову допомогу в розмірі 2923,20 грн. Стягнуто з відповідача в дохід держави судовий збір у розмірі 1611,98 грн.

У апеляційній скарзі відповідач просить рішення суду першої інстанції скасувати та ухвалити нове рішення про відмову в позові. Посилається на неповне з'ясування судом обставин, що мають значення для справи, недоведеність обставин, що мають значення для справи, які суд вважав встановленими, невідповідність висновків суду обставинам справи, порушення норм матеріального і процесуального права.

Так, задовольняючи позов, суд не врахував ту обставину, що ні КЗпП України ні Закон України «Про компенсацію громадянам втрати частини доходів у зв'язку з порушенням строків їх виплати», якими він керувався при вирішенні даного спору, не поширюється на правовідносини, що виникли між сторонами, оскільки одноразова грошова допомога має разовий характер і тому застосування в спірних правовідносинах зазначеного Закону суперечить вимогам ч. 2 ст. 2 цього ж Закону.

Перевіривши законність і обґрунтованість рішення суду першої інстанції в межах доводів апеляційної скарги та вимог, заявлених у суді першої інстанції, колегія суддів вважає, що апеляційна скарга підлягає задоволенню з наступних підстав.

Відповідно до вимог ст. 213 ЦПК України рішення суду повинно бути законним і обґрунтованим. Законним є рішення, яким суд, виконавши всі вимоги цивільного судочинства, вирішив справу згідно із законом. Обґрунтованим є рішення, ухвалене на основі повно і всебічно з'ясованих обставин, на які сторони посилаються як на підставу своїх вимог і заперечень, підтверджених тими доказами, які були досліджені в судовому засіданні.

Згідно зі ст. 214 ЦПК України під час ухвалення рішення суд повинен вирішити, зокрема, такі питання: чи мали місце обставини, якими обґрунтовувались вимоги і заперечення та якими доказами вони підтверджуються; чи є інші фактичні дані, які мають значення для вирішення справи; які правовідносини сторін впливають із встановлених обставин; які правові норми підлягають застосуванню до цих правовідносин.

Ухвалене судом рішення зазначеним вимогам не відповідає, оскільки суд належним чином не встановив характер правовідносин сторін, зміст позовних вимог та правові норми, які підлягали застосуванню до цих правовідносин.

Задовольняючи позов, суд обґрунтовував свої висновки тим, що з відповідача на користь Литвина І.В. належить примусово стягнути втрату частини

107

його доходу у зв'язку з порушенням строку виплати грошової допомоги при звільненні в розмірі 161198,04 грн.

Однак, такі висновки суду першої інстанції не відповідають обставинам справи та вимогам закону.

Встановлено, що з 7 серпня 1984 року до 2 вересня 2013 року позивач проходив військову службу, під час якої на підставі наказу Міністра оборони України № 600 від 19 жовтня 1999 року відряджений до ДП «Украерорух» із залишенням його на військовій службі. Наказом Міністра оборони України № 261 від 2 серпня 2013 року він звільнений з військової служби у запас на підставі п. «б» ч. 6 ст. 26 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», а наказом ДП «Украерорух» № 452/о від 29 серпня 2013 року він звільнений з роботи з 2 вересня 2013 року.

Встановлено, що відповідно до вимог ст. 15 Закону України «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей» та ст. 9 Закону України «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб» позивач мав право на одноразову грошову допомогу при звільненні у розмірі 50 відсотків місячного грошового забезпечення за кожний повний календарний рік служби, яку відповідач при звільненні не нарахував і не виплатив, у зв'язку з чим позивач звернувся в суд за захистом свого порушеного права.

Встановлено, що постановою Вищого адміністративного суду України від 3 лютого 2015 року визнано протиправною бездіяльність відповідача щодо невиплати позивачу одноразової грошової допомоги при звільненні і зобов'язано стягнути з відповідача одноразову грошову допомогу при звільненні в розмірі 50 відсотків місячного грошового забезпечення за кожний повний календарний рік служби в сумі 294959,00 грн.

Як убачається з позовної заяви, підставами позову, заявленого Литвином І.В., є компенсація втрати частини доходів у зв'язку з порушенням строків виплати одноразової грошової допомоги при звільненні відповідно до положень Закону України «Про компенсацію громадянам втрати частини доходів у зв'язку із порушенням строків їх виплати».

Компенсація втрати частини доходів у зв'язку з порушенням строків їх виплати провадиться підприємствами, установами і організаціями згідно з Законом України «Про компенсацію громадянам втрати частини доходів у зв'язку з порушенням строків їх виплати» від 19 жовтня 2000 року № 2050-III та Постановою КМУ від 21 лютого 2001 року № 159 «Про затвердження Порядку проведення компенсації громадянам втрати частини грошових доходів у зв'язку з порушенням термінів їх виплати» у разі затримки на один і більше календарних місяців виплати доходів, нарахованих громадянам, за період, починаючи з 1 січня 2001 року.

Відповідно до вимог ст. ст. 1, 2 та 3 Закону України «Про компенсацію громадянам втрати частини доходів у зв'язку з порушенням строків їх виплати» від 19.10.2000 року № 2050-III підприємства, установи і організації всіх форм власності та господарювання здійснюють компенсацію громадянам втрати частини доходів у випадку порушення встановлених строків їх виплати, у тому числі з вини власника або уповноваженого ним органу (особи).

Компенсація громадянам втрати частини доходів у зв'язку з порушенням строків їх виплати (далі - компенсація) провадиться у разі затримки на один і

більше календарних місяців виплати доходів, нарахованих громадянам за період, починаючи з дня набрання чинності цим Законом.

Під доходами у цьому Законі слід розуміти грошові доходи громадян, які вони одержують на території України і які не мають разового характеру: пенсії; соціальні виплати; стипендії; заробітна плата (грошове забезпечення) та інші.

Сума компенсації обчислюється шляхом множення суми нарахованого, але не виплаченого громадянину доходу за відповідний місяць (після утримання податків і обов'язкових платежів) на індекс інфляції в період невиплати доходу (інфляція місяця, за який виплачується дохід, до уваги не береться).

Згідно пунктів 1, 2 та 3 Порядку проведення компенсації громадянам втрати частини грошових доходів у зв'язку з порушенням термінів їх виплати, затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 21 лютого 2001 року № 159, дія цього Порядку поширюється на підприємства, установи та організації всіх форм власності і господарювання та застосовується у всіх випадках порушення встановлених термінів виплати грошових доходів, у тому числі з вини власника або уповноваженого ним органу (особи).

Компенсація громадянам втрати частини грошових доходів у зв'язку з порушенням термінів їх виплати (далі - компенсація) проводиться у разі затримки на один і більше календарних місяців виплати грошових доходів, нарахованих громадянам за період, починаючи з 1 січня 2001 року.

Компенсації підлягають такі грошові доходи разом із сумою індексації, які одержують громадяни в гривнях на території України і не мають разового характеру: пенсії; соціальні виплати; стипендії; заробітна плата (грошове забезпечення).

З урахуванням наведеного, вищезазначеними нормативно-правовими актами передбачена компенсація втрати частини доходів лише у випадку невиплати саме нарахованих доходів, щодо розміру яких відсутній спір.

Встановлено, що належну позивачу одноразову грошову допомогу при звільненні у розмірі 294959,00 грн., яку постановою Вищого адміністративного суду України від 3 лютого 2015 року зобов'язано стягнути з відповідача на користь позивача, відповідач виплатив позивачу 16 березня 2015 року.

За таких обставин, з огляду на те, що сплачені відповідачем на виконання судового рішення кошти в розмірі 294959,00 грн. носять разовий характер і не підпадають під визначення доходів, передбачених Законом України «Про компенсацію громадянам втрати частини доходів у зв'язку із порушенням строків їх виплати», за порушення строків виплати яких здійснюється компенсація, суд дійшов безпідставного висновку про задоволення позову.

Таким чином, доводи апеляційної скарги спростовують висновки суду про задоволення позову, суд неповно з'ясував обставини, що мають значення для справи, недоведені обставини, що мають значення для справи, які суд вважав встановленими, висновки суду не відповідають обставинам справи, рішення суду першої інстанції ухвалено з порушенням норм матеріального і процесуального права і підлягає скасуванню з ухваленням нового рішення про відмову в задоволенні позову відповідно до вимог ст. 309 ЦПК України.

На підставі викладеного та керуючись ст. ст. 303, 307, 309, 314, 316, 317, 319 ЦПК України, колегія судів, -

вирішила:

Апеляційну скаргу Державного підприємства обслуговування повітряного руху України задоволити.

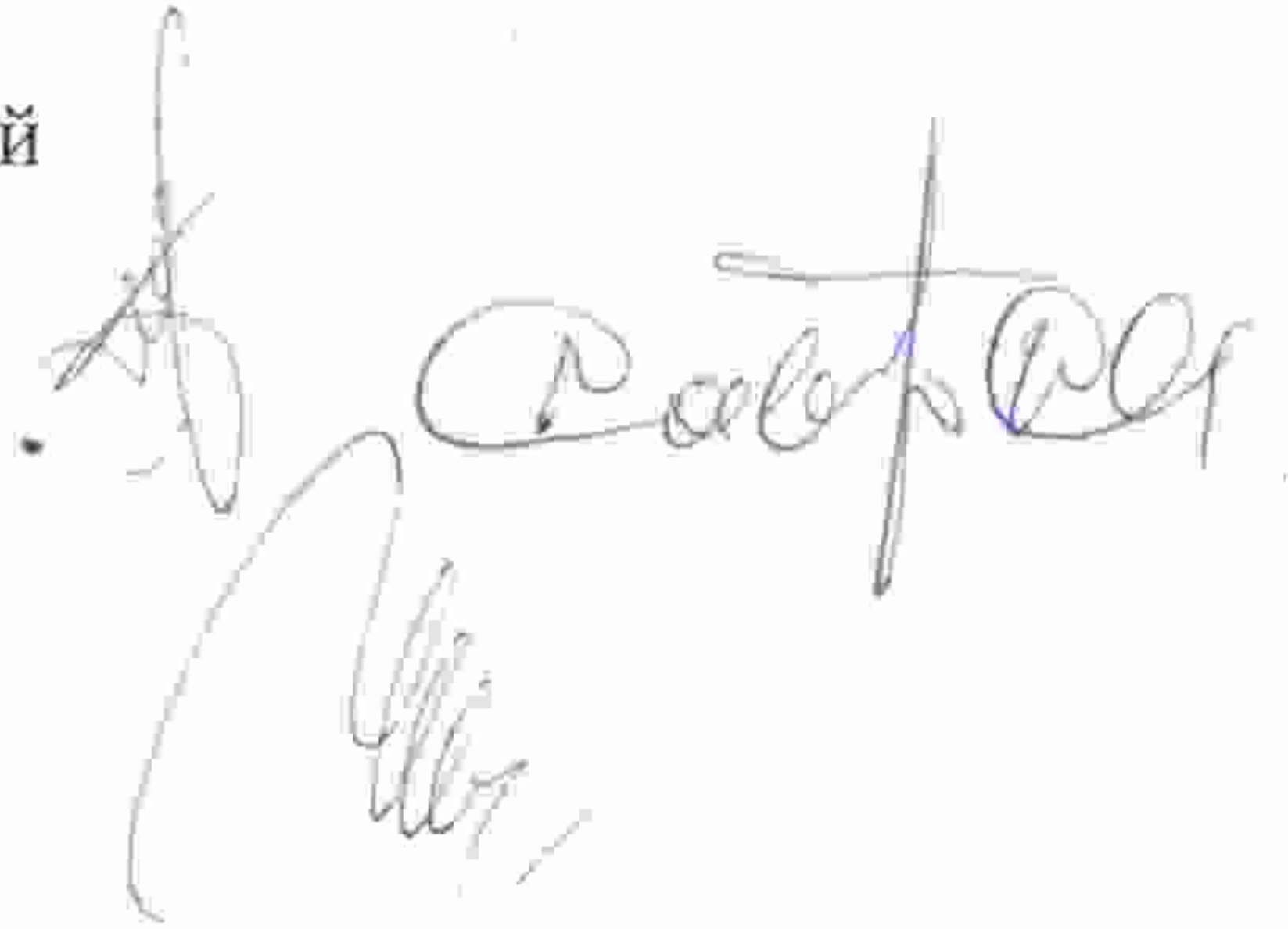
Рішення Бориспільського міськрайонного суду Київської області від 16 вересня 2015 року скасувати і ухвалити нове.

Відмовити у задоволенні позову Литвина Ігоря Васильовича до Державного підприємства обслуговування повітряного руху України про стягнення компенсації втрати частини доходу у зв'язку з порушенням строку виплати грошової допомоги при звільненні.

Рішення набирає законної сили з моменту проголошення і може бути оскаржене в касаційному порядку до Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ протягом двадцяти днів.

Головуючий

Судді

The image shows three handwritten signatures in blue ink. The top signature is the most prominent and appears to be the signature of the presiding judge. Below it are two other signatures, likely of the judges. The signatures are written in a cursive, somewhat stylized manner.